

תורה אור השלם

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

מוסף רש"י

רַב גַּמְסִים גֵּאוֹן

רבינו חננאל

דאָספּאָדעס: להודיעו שלא געטירטא יתירטא לגביה או לא: **הלכה** געטירטא יתירטא: **יולא באפער** א באקשירע צעלמא לא דילמא שלפא מר מתנתקת לכאן ולכאן כשמושקין אותה וואס לאמאי ארבע אמות צדשות הרבים: **הכז** זה צונקט. **שקער** שער זקנה כמין נקב ותחז האפער לתוכו: **מנפחא** מתנתקת וקופלת אנה ואנה לצדו מידו: **נאיב** לה. **הקון** שגמלש השער ומכאיה: **סן** **הסם** בסוף פרקין" ולא פרה צרועה ציין קרינה: **לנוי** שזועבה וקולעה ציין לנוי צין קרינה כמין קיעה מקרן לקרן ואינו ארוכה זה: **לשמר** שארוכה זה: **אסור** דפרי מינטרא צלא אחיה אלא מוליכה לפניו וקסבר געטירטא יתירטא משוי הוא: **ושמר מוסר** קסבר געטירטא יתירטא לאו משוי הוא: **ארבע צהמות** וקס"ד דהכי קאמר באפער יולאוח וכל מחטס אלאמא געטירטא יתירטא משוי הוא: **ומאי חזי** דמסמית הא דשמואל מקמיה היא סמי היא מקמי הא: **דאספער** בהדיא דשמואל הוא דשרי דההוא דמתליפין כדלוקימנא דלא למעטיניהו מחטס אלא למעטיי גנאקא מאפער דלא מינטרא ציה: **קשרה צעליה** לפרה אדומה: **צמורה** וקס"ח: **צמוליה מעיר** לעיר. וקס"ח פרה פונה למקום מרבץ שלה וזרין לאווחה כשמוליכה לעיר אחרת ולא געטירטא יתירטא הוא אלא אורחא היא: **שאני פרה** אדומה: **דדמיה וקירס** וצעי געטירטא יתירטא משולדה: **יולאין כרוכין** הרעוה סביב זורקין ואע"פ שאני ארוכה לאו משוי הוא דלנוי נמי אורחאיהו הוא: **נמשקין** שמושכה צרועה הקצועה צטבעת השיר: **יולאין נמשכים** געטירטא אורחא הוא: **ואין יולאין כרוכים** דלנוי לאו אורחא הוא: **כרוכין לימשך** כרוכים צדו שכול דהכנים ידו אין הכרח לאורא יניח מעט מן הצבל שלם צחא לצרוח ימרה ויאחזנה: **מולאוס** פרדות: **דאי ס"ד רב דימי נמשקין לחוד קאמר** אבאל כרוכין לא ולא אחא לאשמעיין אלא דמולאות משמירות באפער ולא הו משוי להו: **מדרב יהודה אמר שמואל נפקא** דקס"ד דקיבלי רבי מיינה דרבי שמעאל צדיי יוסי: **טבעה** ארס. שנותן באצבע לנוי: **טמאה** דתכשית הוא. וממדין יליפין דמנה צהן תכשיטין אצודה וזמיד וגוי ואכולהו קאי תתמאוו אחס ושצויס (במדבר לא): **טבעה צהמה** כגון שיר: **טבעה כלים** כעין שעושין צראש ידות הכלים: **ושאר כל הטבעות** כגון העשויות ללדת טהורות

אויצמריך להו דאי מדרב יהודה
קמ"ל דרב דימי ואי דרב דימי
דרב שמואל בר (רב) יהודה; ו
טומאה ניהו והתנן ^ימבעת אר

יק י"ב טבעת אדם טמאה, טבעת בר

ונתי: צפרומצ'א. מי הוי
 ונניא. ולא איכפת לן אי הוי
 תחזו בחקיקת קרן אצל
 ה' מתוך שראשה דק והיא

דאיתותב דעתיה א"ל חמור שעסקיו רעים כגון זה מהו לצאת בפרומביא בשבת א"ל הכי אמר אבוכך משמיה דשמואל הלכה כחנניא תנא דבי מנשיא *עז שחקק לה בין קרניה יוצאה באפסר בשבת בעי רב יוסף תחב לה בוקנה מהו כיון דאי מנתח לה כאיב לה לא אתיא לנתוחה או דילמא זימנין דרפי ונפיל ואתי לאתויי ד"א ברה"ר תיקו⁶ תנן התם ולא ברצועה שבין קרניה אמר (ליה) ר' ירמיה בר אבא פליגי בה רב ושמואל חד אמר רבין לנוי בין לשמר אסור וח"א לנוי אסור ולשמר מותר אמר רב יוסף תסתית דשמואל הוא דאמר לנוי אסור לשמר מותר דאמר רב הונא בר חייא אמר שמואל הלכה כחנניא א"ל אביי אדרבה תסתית דשמואל הוא דאמר בין לנוי בין לשמר אסור דאמר רב יהודה אמר שמואל מחליפין לפני רבי של זו בזו מהו אמר לפניו ס"ר ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא ד' בהמות יוצאות באפסר הסוס הפרד והגמל והחמור לאו למעוטי גמל בחטם סמי הא מקמי הא ומאי חזית דמסמית הא מקמי הא סמי הא מקמי הא⁷ (דאשכחן שמואל הוא דאמר לנוי אסור לשמר מותר דאתמר) רב חייא בר אשי⁸ אמר רב בין לנוי בין לשמר אסור ורב חייא בר אבין⁹ אמר שמואל לנוי אסור לשמר מותר מיתיבי קשרה בעליה במוסרה כשרה ואי ס"ד משאוי הוא יאשר לא עלה עליה עול אמר רחמנא אמר אביי במוליכה מעיר לעיר רבא אמר שאני פרה דדמיה יקרין רבינא אמר יבמורד¹⁰ הסוס בשיר וכו'; מאי יוצאין ומאי נמשכין אמר רב הונא י"א יוצאין כרוכין או נמשכין ושמואל אמר יוצאין נמשכין ואין יוצאין כרוכין במתניתא תנא יוצאין כרוכין לימשך אמר רב יוסף חזינא להו לעילוי דבי רב הונא יוצאין באפסריהן כרוכין בשבת כי אתא רב דימי אמר ר' חנניא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן בשבת איבעיא להו כרוכין או נמשכין ת"ש כי אתא רב שמואל בר יהודה א"ל חנניא מולאות של בית רבי יוצאות באפסריהן כרוכים בשבת אמרנה רבנן קמיה דרב אסי הא דרב שמואל בר יהודה לא צריכא מדרב דימי נפקא דאי ס"ד דרב דימי נמשכין קאמר מדרב יהודה אמר שמואל נפקא דאמר רב יהודה אמר שמואל מחליפין היו לפני רבי של זו בזו מהו אמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא ארבע בהמות יוצאת באפסר הסוס והפרד והגמל והחמור אמר להו רב אסי נפקא הוה אמינא אמר לפניו ולא קיבלה מיניה ווה אמינא ה"מ נמשכין אבל כרוכין לא קמ"ל זיין עליהן וטובלן במקומן; למימרא דבני קבולי טמאה ויטבעת בהמה וכלים יושאר כל הטבעי

ה' וכלים ושאר כל הטבעות אשה לאשה. מוס' הרא"ש. ל. ואי

אמר שמואל הֲלָבָה בַּחֲנָנִיא. פֶּרֶחַ^א הִלְכָה כִּרְכַּב^ב דְּאִמְרָ בִּין לְנֹוֹ
 בִּין לְשֹׁמֵר אֲסוּר מִדְּמַשְׁנִי אֲבִי וְרַבָּא וּרְבִינָא דְהוּוּ בְּתַרְלִי
 אֲלִיבֵיהֶּ הֵיכָא דְקִסְרָה צַעֲלִיהּ בְּמוֹסְרָה^ג וְעוֹד דְּקִיִּימִיל^ד הִלְכְתָּהּ כִּרְכַּב
 בְּאִסּוּרֵי הִלְכָּךְ אֹמֵר הֵרֵב פּוֹרִיט^ה דְּכָל נְטִירוּתָא יִתִּירָתָא אֲסוּר כְּגוֹן
 פֶּרָה בְּאִפְסָרָה^ו וּבְכָל נְוִי בַּהֲמָה אֲסוּר
 לֵאֲלֹאֹת וּמֵיהוּ עֲגִילִיס^ז יוֹאֲלֹת בְּאִפְסָר
 כְּדִאֲמַר בְּסֻמוּךְ^ח יוֹאֵל סוּס בְּרִסָּן
 דְּאוֹרֵימָה וְכִזִּי אִין בְּאִפְסָרָה^ט אֲבָל
 בַּשְּׁנִיִּים בְּרִסָּן וּבְאִפְסָר אֲסוּר וּמוֹתֵר
 לְהַשִּׁים הִרְסָן אִוּ אֲהַפְסָר בְּרֵאשׁ הַסּוּס
 בַּשַּׁבָּת וְאִין צוֹ אִסּוּר טַלְטוּל דְּמוֹכָּ
 הוּא לְבַהֲמָה וְאִדָּם הַמְנִיגָ סוּס
 בַּרְשׁוֹת הַרְבִּיס יִחָר שְׁלֵא יוֹיֵאל רֵאשׁ
 הַחֲזָל מִתַּחַת יְדוֹ טַפַּח וּמָה שְׂצִין יְדוֹ
 לְסוּס יִגְבִּיהּ מִן הַקֶּרֶקֶע טַפַּח דְּהִבִּי
 אֲמִרְנִין לְקַמֵּן בְּפִרְקִין^י וּמוֹתֵר לְכַרְוֹךְ
 חֲזַל אֲהַפְסָר כְּדִי יוֹאֵר בַּהֲמָה
 וְלֵאֲלֹאֹת דְּהֵאֶס^{יא} עֲגִילִיס קִרְבִּי וּמוֹלֵלוֹת
 שֶׁל צִית רִצִּי יוֹאֲלִיס כְּרוֹכִין:

אדרבה תסתיים דשמואל חוה
דאמר כו'. תימה
לרשב"א מה ראייה מייתי מדאמר
שמואל מחליפין לפני רבי כו' ללכאורה
משמע דהא דקאמר לעיל לא למעוטי
נאקה באפסר דכל זה מדברי שמואל:
קשרה בעליה במזכרה. הוה
מזי לשנוי הא מני חגיגה
היא^א והא דמשמע צריש הכונס
(צ"ק נה): דמוסרה שמירה פחותה היא
היינו דוקא צבור: **א' יוצאין** ברוכין.
פ' בקונני' דמכין לנוי וכן פירש
במתניתין וקשה לרשב"א ולהרצ
פור"ט לעיל משמע דלנוי לכ"ע
אסור ומיכן הרצ פור"ט דנחא פליגי
דרב הונא סבר דנעירותא נמי איכא
בכרוכין שאס רוחא הבהמה לצרוח
יתפסנה בכריכת האפסר ולא הוי משו
ושמואל סבר בכרוכין לא הוי נעירותא:
במתניתא תנא ברוכין לימשך.
^ברב הונא מתח^א
כרוכין^א לימשך^ב שיש חלל בין אפסר
לצורר שהוה לנוי לימשך^א שיש חלל
ושמואל סבר לנחש דוקא^ב שיש חלל
תלוי באפסר: ^ג**בבאין** מגוי אדם
לנוי בהמה. פירש"י וצעודו לאדם
נטמא^א ובחנם פירש כן דאפילו אחר
שיחדו לבהמה מקבל טומאה שאינו
עולה מלקבל טומאה מכאן ואילך אלא
בשינוי מעשה דמוכח בצ"ק דסוכה
(דף יג.): גזי קורא דאכילה ונמלך
ספיקו^א ורש"י בעצמו פירש כן צריש
במה אשה (קמ"ח נה)^ב *וכופת שאור
שיחדו לשיצה דאמר^א טהור^ב אורי

דמיייר כּשׂים טײַטוּ מעשׂה:
 ״וּמִזִּין עֲלֵיהֶם בְּמִקְוִם״. ^באָטערײַן
 לאַשׁמעיִנן בְּמִקְוִם ^בדֵּלָא
 חײַשיִּין שׂמָא תַּפּוּל זװאָה עַל הַזֵּהמָה
 וּפסלִי ^בדַּתְנן בְּמַסַּכַּת פֶּרֶה (פ״ב מ״א)
 נִמְכוּן לַזּוֹת עַל הַאֲדָם וְזוֹה עַל
 הַזֵּהמָה אִם יֵשׁ בָּאֲזוּז [לָלֶן] יֵשׁנָה ^בדֵּלָא:
 ״וּמִזִּבֵּל״י בְּמִקְוִם. הַקֵּסָה הַר״ר
 אֵלִיעֶזֶר אַמְאִי לֹא מַקְשָׁה
 הַכָּא טְבִילָה מֵאֵן דְּכֵר שְׂמִיָּה כְּדַפְרִין
 בְּרִישׁ בְּמָה אֲשֶׁה (דף טו.) אַמְאִי דַּתְנן
 וְלֹא תַּבְּעוּל עַד שְׁמֵרפֶּס ^בדֵּלָא וְתִיבִין ר״ת
 דִּהַכָּא לֹא פִּרְיָן מִשּׁוּם דַּמְתַּנִּי מִיִּירִי
 בְּדִין כִּלִּים שְׂמַחֲלָן בִּין כִּלִּי לְכִלִּי וְאִיזָה
 מוֹתֵר לֵאמֹר בּוֹ וְאִיזָה אֲסוּר וְאִבָּן
 הַכָּא טְבִילָה מֵאֵן דְּכֵר שְׂמִיָּה כְּדַפְרִין
 בְּרִישׁ בְּמָה אֲשֶׁה (דף טו.) אַמְאִי דַּתְנן
 וְלֹא תַּבְּעוּל עַד שְׁמֵרפֶּס ^בדֵּלָא וְתִיבִין ר״ת
 דִּהַכָּא לֹא פִּרְיָן מִשּׁוּם דַּמְתַּנִּי מִיִּירִי
 בְּדִין כִּלִּים שְׂמַחֲלָן בִּין כִּלִּי לְכִלִּי וְאִיזָה
 מוֹתֵר לֵאמֹר בּוֹ וְאִיזָה אֲסוּר וְאִבָּן

אשה לאשה. מוס' הרא"ש. 7. ואי הוה אשמועינן בדין טבילת הכלי כי הכא לא הוה

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מיי פ"ח מהל' שבת
הלכה יא:
ג מיי שם סגול לארץ סה
טו"ש"ע אר"ח סה
ספיק ח:
ד ז מיי שם ופ"א מהל'
פיר אדומה הלכה ז' סגול
שפין רגל טו"ש"ע אר"ח ס'י
סה ספיק ד':
ח ה (מיימ) פ"ב מהל' שבת
הל' ח' טור וט"ע שם
ספיק ה:
ט ז מיי פ"ח מהל' סליס
הלכה ו:
י ז שם הלכה ז'
יא ח שם הלכה ט:

מוסף תוספות

[illegible]